

عنوان مقاله:

کانون روایت در اشعار احمد رضا احمدی

محل انتشار:

ششمین همایش پژوهش‌های ادبی (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

فاطمه کاسی - عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

احمد رضا احمدی از شاعران دهه ی چهل است که تا کنون به شاعری می پردازد. سالهای قبل از 1960 از روایت شناسی و شناخت آن سخن به میان آمد و از سال 1960 از روایت شناسی ساختار گرایانه سخن گفته شد. روایت شناسی، خود را متمرکز بر تجزیه و تحلیل شکل روایت و انواع راوی می کند. کانون روایت به جنبه ای از روش روایت اشاره دارد که بیشتر از دیگر جنبه های روایت از آن سخن رفت و اشاره به منظری دارد که نویسنده یا راوی برای نگریستن به داستان انتخاب می کند. بر این اساس در این مقاله از دو منظر به کانون روایت در اشعار احمدی نگریسته شد: ارتباط کانون به موضوع روایت و ارتباط کانون با راوی. در ارتباط کانون با موضوع روایت، کانون روایت از نظر فاصله و سرعت، زمان و کانون روایت، کانون و محدوده ی دانش، کانون عینی و ذهنی مورد بررسی قرار گرفت و در ارتباط کانون روایت با راوی اشکالی چون روایت متغیر، کانون دید درونی و بیرونی دیده شد. همین طور کانون روایت از نظر مکان راوی مورد بررسی قرار گرفت. در این منظر راوی از سه جایگاه به وقایع می نگرد: برتر، همسان و جامع. دیدگاه روبرو در اشعار او یافت نشد. در بررسی گونه های کانون با توجه به شخص دستوری راوی، اشکالی چون راوی دانای کل و اول شخص دیده شد. در راوی دانای کل، گونه هایی چون کانون کاملا باز، کانون ذهنی، کانون متمرکز، کانون غیاب یا دوربینی مورد بررسی قرار گرفت و در راوی اول شخص، گونه هایی چون کانون نویسنده- راوی، کانون شاهد، کانون ثابت من- قهرمان و کانون سیال دیده شد. در انواع کانون سیال، حدیث نفس و تک گویی نمایشی در اشعار احمدی دیده شد. بنابراین می توان گفت از نظر ارتباط کانون با موضوع روایت اشعار احمدی جزئی نگر، گذشته گرا، با کانون باز و ذهنی است و از نظر ارتباط کانون روایت با راوی اشعارش درونی و از نظر مکان برتر و اول شخص است.

کلمات کلیدی:

کانون روایت، روایت شناسی، ارتباط کانون روایت با راوی، ارتباط کانون روایت با موضوع و احمد رضا احمدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/193647>

